

LA DESOBEDIÈNCIA DEL SEGLE X VA PROVOCAR LA INDEPENDÈNCIA DELS COMTATS CATALANS

Catalunya va ser durant molts segles, independent i sobirana fins que l'any 1714 i per la força de les armes, la corona de Castella ocupà el Principat, derogà les seves Lleis, Constitucions i Llibertats per la força de les armes i li imposà les lleis de Castella, unes lleis estrangeres.

Les llibertats de Catalunya tan reconegudes pels països estrangers en nombrosa historiografia, comencen amb un episodi imprevisit..

Guifré el Pelós (878-897) inicià la casa comtal de Barcelona que durà fins al Compromís de Casp (1412).

L'any 988, el rei franc Hug I Capet demana al comte de Barcelona, Borrell II, jurament de fidelitat però aquest no li atorgà perquè no havia rebut l'ajuda demanada als francs quan Almansor atacà Barcelona l'any 985. D'aquesta manera va deixar de considerar-se vassall del sobirà franc i nasqué el que més tard es coneixerà com Catalunya, tal com confirma un cronista andalusí, Ibn Hayyan (994-1076) en uns textos historiogràfics, en els quals explica que els comtes de Barcelona ja actuaven sense cap dependència dels francs.

La signatura de Jaume I en el tractat de Corbeil l'any 1258, va aconseguir que el rei de França renunciés a tots els drets que aquest afirmava tenir com a successor de Carlemany sobre els comtats catalans —comtat de Barcelona, comtat d'Urgell, comtat de Besalú, comtat de Rosselló, comtat d'Empúries, comtat de Cerdanya, comtat de Conflent, comtat de Girona i comtat d'Osona—, fet que culminava la independència de iure —legal— dels comtats catalans respecte de França, car la independència de facto —real— l'havien exercit des de l'any 988, quan el comte Borrell II de Barcelona no renovà el pacte de vassallatge al rei de França Hug Capet un cop extinta la dinastia carolíngia.

Així, la desobediència del s.X va suposar la independència dels comtats catalans i fou l'inici de les llibertats del poble català.

Ara, després dels intents continuats des del s.XVIII per anorrear un poble, una llengua i una cultura, de part dels qui el 1714 van ocupar el territori català, arriba de nou el moment per a la desobediència, el moment per a la fermesa en la defensa dels drets i llibertats. Arriba un altre 11 de setembre.

Ben alta i ben clara retrona en la nostra memòria la veu de la Muriel Casals "*Nosaltres decidim!*" - Perquè ningú pot decidir ni ha de decidir per nosaltres.

Amb persones a la presó i a l'exili, amb gent perseguida i represaliada, tornen al record les hores més fosques de l'actuació de les polítiques i de la propaganda franquista i feixista: els falsos testimonis, denúncies, i empresonaments, segrest de béns i diners..., tot plegat segueix avui a l'ordre del dia, amb camins i tàctiques lleugerament diferents.

Per tot plegat i per totes aquestes raons, perquè el neofeixisme ha tornat a treure el cap, des d'allà on sempre havia estat i perviscut, ocupant tots els llocs de poder clau per tenir les regnes de l'Estat, ara més que mai, cal que tothom surti de nou als carrers per a plantar cara a l'opressió, a l'autoritarisme i a les amenaces perquè tot això, avui, en ple s.XXI, i sota l'empara pels tractats internacionals, ja no té cabuda en un món que es vol complidor amb els drets humans, civils i polítics.

Així doncs, si la desobediència al s.X aconseguí la independència dels comtats catalans, la desobediència pacífica del s.XXI farà caure l'autoritarisme vestit de democràcia.

"La desobediència és el veritable fonament de la llibertat. Els obedients són els esclaus."

(Henry David Thoreau, autor de "*La desobediència civil*", obra de referència per a Gandhi i Martin Luther King)